

GETUIGENIS ROEPING

van de wijdeling op 26 mei 2018

Van kindsbeen af gelovig opgegroeid gingen wij thuis met enige regelmaat naar de kerk. Op de een of andere manier voelde ik mij daar ook altijd thuis in het huis van de Heer. De roeping die ik heb mogen ontvangen ontstond voor het eerst tijdens een gewone zaterdagavondviering in de kerk in Helmond. Ik was ongeveer dertien jaar en de pastoor preekte toen over de toekomst van de Kerk. Hij stelde daarbij de vraag: Zijn er in een toekomst nog priesters? Deze vraag wekte in mij een allereerst verlangen naar het priesterschap. Ik dacht er tijdens het verloop van de Mis over na: Hoe is het mogelijk dat er in de toekomst geen priesters meer zijn? Er is toch niets mooiers om de Heer van zo nabij te mogen dienen. Ik bood mezelf toen aan: Jezus ik wil wel graag priester worden, maar ik weet niet of U dat wel wilt. Alhoewel ik toen nog niets wist over roeping, voelde ik al wel duidelijk aan dat je niet zomaar kan beslissen, maar dat de Heer je moet vragen. Aanvankelijk dacht ik dan ook dat ik een soort van verschijning of openbaring van de Heer moest ontvangen om geroepen te zijn. Dus wachtte ik en hield ik de blijvende gedachte eraan voor mezelf. Het verdween wat naar de achtergrond, want ik moest me op de middelbare school toch vooral bezighouden met leren en een toekomstige baan. Toch werd ik steeds geloviger. Ik begon de heilige Schrift te lezen in tussenuren, ging steeds meer naar de kerk en kocht uiteindelijk een catechismus.

Op verschillende momenten in mijn leven is mijn roeping steeds meer verhelderd. Ik verliet de middelbare school om Spaanse taal en cultuur te studeren en ik had inmiddels een fijne bijbaan in de plaatselijke bioscoop. Tegelijkertijd ontdekte ik een kerkje dichtbij huis waar men de liturgie mooi viert. De schoonheid en de sacraliteit hadden op mij een bijzondere uitwerking. Ik ontmoette er voor het eerst priesters en werd opgenomen in de gemeenschap, ik leerde de Mis dienen en heb de basis voor mijn dagelijkse geloofsbeleving meegekregen. Onder begeleiding ben ik voorzichtig gaan onderscheiden. Het verlangen naar het priesterschap nam in die jaren steeds meer toe zodat ik vol vertrouwen naar een seminarie in Duitsland ben gegaan. Aanvankelijk had ik het daar goed naar mijn zin, maar halverwege het jaar ontstond in mij een sterke drang om terug te keren naar Nederland. Ik beschouwde het als een verheldering van mijn roeping.

De Heer roept mij concreet voor de kerk in het bisdom van 's-Hertogenbosch. Ik maakte aldus de overstap naar het Sint-Janscentrum en vervolgde mijn studie aldaar. Gaandeweg de jaren op het seminarie heb ik vol dankbaarheid mogen toegroeien naar de Heer toe. Dankzij het seminariemodel heb ik niet alleen een gedegen opleiding gehad, maar ben ik door het leven in gemeenschap, gebed en studie op eenzelfde plaats in staat gesteld de Heer te leren kennen. Christus neemt zijn leerlingen allereerst mee de woestijn in, weg van de wereld, om zich in alle rust te laten vervullen door Hem. De dagelijkse momenten van aanbidding zijn daarbij de meest kostbaarste geweest. Slechts op deze wijze heb ik kunnen groeien en kan ik nu mijn leven en roeping leggen in de handen van de Zoete Moeder van Den Bosch. Ik dank al degenen die mij op mijn weg hebben bijgestaan en tevens vraag ik u om gebed voor de naderende wijding en een priesterleven dat zijn aanvang neemt.

Bryan van de Mortel